

съ небръжно разпиляни до раменетъ тънки руси коси — и почително му сториха пжть.

Треперящата кървава свѣтлина на боринитъ озари едно мрачно, невесело лице.

Той бѣше, може би, единствениятъ човѣкъ въ Търново, който въ този часъ не се радваше.

ГЛАВА XVI.

Бавно пжтуваше огромната войска надолу къмъ югъ. Презъ пролѣтѣта на 1189 година Фридриховитъ кръстоносци се спуснаха покрай Истѣра къмъ Бѣлградъ, следъ това по Моравската долина, запжтени къмъ Срѣдецъ, Пловдивъ и Пропонтида.

На брѣга на Истѣра пратеницитъ на Исакъ Ангелъ посрещнаха любезно и сърдечно императора, който изпрати нови посланици въ царския градъ: двама епископи негови сродници.

Ала въ Нишъ го причакаха презъ юлий сръбския князь Неманъ съ брата си Страцимира, а малко по-късно дойдоха и пратеницитъ на българския царъ ~~Асѣна и брата му~~ Калопетъръ.

Съюзници въ общата борба противъ Византия, българи и сърби се бѣха съгласили да направятъ еднакви предложения на императора: да му дадатъ помощта си въ една разпра съ ромеитъ.

Изпълненъ единствено съ мисълта за освобождението на Палестина, Фридрихъ остана неприятно засегнатъ отъ тия предложения ала, ловъкъ дипломатъ, той не отказа приятелството си, но не прие и съюза. За да не загуби довѣрието на Неманя, Барбароса реши да се сроди съ него, като обеща дъщерята на Моравския херцогъ Берхтолдъ за невѣста на Немановия братъ Мирославъ.

Въ крепостѣта на Нишъ рицаритъ отпразднуваха годежа и новото сродяване съ шумна веселба. Разочаровани и загрижени, сръбскитъ князе не издаваха съ нищо огорчението си отъ отказа на императора. Виното изпълваше до горе сребърнитъ купи и се изпразваше сжщо тъй бързо